

1.1

Ve středoevropském časovém pásmu přestala elektrická energie fungovat v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin letního času. Byl pátek 17. dubna 1998, datum, od kterého se měla počítat nová historie lidstva.

1.2

Pro Katku nezačal pátek nejlíp.

V noci se pomohla, poprvé po dlouhé době. Trápily ji létatci sny, viděla v nich tváře čertů, čerti se kolem ní honili a chtěli s ní mluvit, volali na ni a neslyšela je, bylo to strašné napětí a okamžik, kdy mohla pod sebe, pro ni znamenal úlevu.

On nemá rád, když se Katka pomohla. „*Debile!*“ křičel na ni. „*Svinskejmongolskejdebilepochcanej!*“

Katka se podívala na druhou stranu místnosti. Na matracích vedle výlevky viděla kyprý šedorůžový obrys. To je Ona. Spí.

Katka nasála nozdrami plochého nosíku vzduch. Poznala ty vůně a pachy a pochopila, co se stalo. Vodičky. Ona pila hodně vodiček, červené a hnědé a bílé, pak jí bylo špatně a z úst vypouštěla vodičky do výlevky a asi taky na zem, však se to všude kolem matrací leskne a bělá. Ona teď spí a hned tak něco ji neprobudí.

Katka vyděšeně zamrkala a zkusila si přetáhnout příkrývku přes hlavu. Škubnutím ji z ní strhl. Měla dnes špatný den. On se pohnul tak nešikovně, že ho rukou uhodila do pytlíku v rozkroku. Nechtěla to udělat. Ani za nic na světě by to naschvál neudělala. Věděla, že Ho to bolí a on se pak strašně zlobí.

Udeřil ji přes obličej.

„*Sviněkurvomongolská!*“

Otočil se k Ní.

„*Vidělastumalousvinicomiuđělala?*“ křičel směrem k šedorůžové mase, zachumlané do zelených houní. „*Praštilaměnaschválpřeskoule!*“

Jak tak křičel, z úst mu vycházely pachy. Taky pil hodně vodiček.

Po další ráně jí praskl horní ret.

Skláněl se nad ní. Popadl ji za vlasy a vyvlekl z postele.

„*Sviněpochcanášpinávámongolská!*“ řval. „*Játěňaučím!*“

Znovu bolest.

Hřivnáčovi žili v přízemí vybydleného
domu v košířských Budánkách

BU
HRS
DÁNKY

skějmongolskejdebilepochcan

On ji dovlekl k výlevce, pořád ji držel za vlasy, bradou dosáhla sotva k okraji, z výlevky páchly vodičky a všechno to, co má Ona v bříšku, než jí to vyteče ven.

Kolem zápěstí jí omotal provaz a přivázal ji ke kohoutku.

„*Játě naučím čistotě svině mongolská!*“ křičel On. „*Já jsem tvůj otec!*“

Otec. Zvláštní slovo, otec.

Zvláštní? Strašné!

Ještě horší než svině.

Svině, to jsou ony dvě, Katka a taky Ona.

Kdežto otec, to je On.

1.3

Elektrony nezmizely ze světa. To ani nejde, časoprostor se bez nich neobejde a žádná moc na kterékoli jeho úrovni na tom faktu nic nezmění. Jen se změnila vlastnosti vodičů. Dost podstatně. Prostě přestaly vodit proud. Chemických a biochemických pochodů se to netýkalo. Došlo jen k tomu, že přestalo fungovat to, čemu se hrubě a prakticky říká elektřina.

Elektrárny atomové, uhelné, plynové, na topný olej, vodní, přílivové, větrné, solární, geotermální a vůbec všechny přestaly produkovat elektrickou energii. Zmrtvěly všechny baterie a akumulátory. Na Zemi dolehla elektrická smrt.

1.4

Rodina Hřivnáčova, či spíš její zbytek, otec Jindřich, jeho žena Růža a nejmladší dcera Kateřina (nejstarší potomek, osmnáctiletý Mírek, totiž seděl v ruzyňské vazbě pro podezření z loupežného pře-padení, a prostřední dcera, šestnáctiletá Evelyňa, jejíž tmavá pleť zpochybňovala Jindřichovu paternitu, se pohybovala v oblasti vymezené škarpami mezinárodního silničního tahu E 55), elektrotechnickou smrt onoho osudného dne nepocítila.

Hřivnáčovi žili v přízemí vybydleného domu v košířských Budňáčkách, nápadného velikým nápisem KOUKALE PADÁM I NA TVOU HLAVU, a dobrodiní elektrického proudu nevyužívali od loňského léta.

V danou chvíli na tom byl hůř Honza Kryl, osmadvacetiletý inženýr chemik, zaměstnaný jako technik u firmy Teston, specializované na výrobu radioaktivních látek užívaných při diagnostice nádorových onemocnění.

Bydlel v druhém patře omšelého prvorepublikového domu v Bubenkové ulici, v jednopokojovém bytě, pohodlně zařízeném pro potřeby mladého svobodného muže s vyhraněnými zájmy.

Osudného pátku odpoledne byl v předsíni svého bytu a seřizoval přehazovačku shimano na svém kole olpran. Na práci si svítil silnou montážní lampou. Otevřenými dveřmi poslouchal zpěv Pavarottiho a jeho přátel z beden fisher, připojených k zesilovači Sony F470, potažmo CD přehrávače téže značky.

Řetěz kola mlaskavě klouzal po ozubených kolech a Honza si připadal jako kdysi, když byl malý kluk a hrál si s přehazovačkou favorita staršího bráchy Tondy. Tenkrát se díval na polozávodní favorit jako na technický zázrak. Tonda mu nechtěl dovolit, aby na něj sáhnul, natož aby si hrál s přehazovačkou. Jseš malej, rozbiješ to, říkal. Honza si přál, aby byl velkej. Až vyroste, Tonda mu favorita půjčí. Pak vyrostl a Tonda mu ho nikdy nepůjčil. Když byl ještě starší, pochopil, o co šlo. Tonda vůbec nestál o favorita, kolo ho nudilo. Nechával ho na dešti, nikdy nepromazal řetěz grafitem, bovdeny měl zarezlé, gumičky brzd omydlené.

Na favoritu ho bavila jediná věc: úporná Honzova touha si sáhnout, později se svézt. Snad právě tohle všechno v Honzovi vypěstovalo tak vášnivou lásku k jízdě na kole.

Tonda byl teď tloustnoucí pětatřicetiletý ženáč se dvěma dětmi, majitel automobilu favorit, kysající při pomyšlení, že si koupil nové auto těsně před tím, než škodovka přišla se svou felicií.

Taky ho ponižovalo, že Honza auto nechtěl a nepotřeboval. Díky bratrovi se Honza postavil na vlastní nohy dřív, než odpovídalo věku. Někdy to, pravda, až přeháněl – v šestnácti začal trénovat karate a dosáhl stupně druhého hnědého pásku těsně před tím, než šel na vojnu, samozřejmě k průzkumákům.

Už nikdy se nenechám buzerovat, zapřísahal se. Předsevzetí nenařadil stoprocentně. Hned po vojně narazil na Moniku a oženil se s ní. Naštěstí v sobě nesl od dětství pěstovanou signalizaci proti buzeraci. Rozpoznal ji u Moniky dřív, než se stačila pořádně rozvinout, a rozvedl se o dva roky později. Měl teď vlastní byt, vlastní kolo, vlastní práci, vlastní holku, kterou si držel pořádně od těla.

Dobrá. Byt malej, třetí kategorie, jenže nikdo ho nebuzeroval s činží. V sedle kola se mohl jen smát buzeraci, jíž jsou vystaveni automobilisti. Dělal práci, kterou uměl jen málokdo, a protože byla

celkem bídňě placená, nikdo se mu na flek necpal, zase o buzeraci míň. A ta holka? Kdyby začala buzerovat, půjde. To je v životě hlavní, nenechat se buzerovat.

Řetěz olpranu pomlaskával po zubech a Honzovi se zdálo, že šep-tá do Pavarottiho zpěvu: „Tonda, blbec, Tonda, blbec!“

V patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin zhasla Honzovi montážní lampa a Pavarotti přestal zpívat.

Roztočené zadní kolo olpranu se otáčelo setrvačností dál a řetěz pokračoval v posměšném šepotu:

„Tonda, blbec, Tonda, blbec!“

Honza měl oči přizpůsobené elektrické záři a teď bezmocně mžou-ral. Kolo olpranu se pomaličku přestalo otáčet a oči si přivykly šeru předsíně.

Vstal, otevřel pojistkovou skříňku a nahmatal bakelitové hřebítky jističů. Byly v pořádku, žádný nečouhal.

Zase vypnuli elektriku, pomyslel si. Jak by ne. Praha je rozkopaná vinou idiota starosty Koukala. Každou chvíli bagr přerve kabel a půl města je bez proudu.

Zavolám Markétě a zeptám se jí, jestli to u nich svítí.

Třidvacetiletá Markéta Panušková byla Honzova současná dívka. Držel ji na dlouhém laně. Už s ní chodil déle než rok, jenže po zkušenostech z manželství s Monikou se myšlenice sňatku bránil stej-ně tvrdě jako koupi automobilu.

Markéta byla rozumná. Včas to pochopila a o žádné nátlisky v tom-to směru se nepokoušela. Jiné holky se naštvaly, když zjistily, že jim Honza nedovolí u něho přespat do rána a drží se hesla „bič a pryč“.

Byl v tom směru tak důsledný, že si vybíral řezivo v oblasti Letné a Holešovic. Stromovka a Letenské sady na západě, ohbí Vltavy na východě. To bylo jeho teritorium, kam ještě byl ochoten večer po „pohlavních hodech“, jak tomu říkal, holky vozit taxíkem.

Markéta byla naprostou výjimkou, protože bydlela na sídlišti na Spořilově. Vztah skončil málem dřív, než začal. Jo, ty bydlíš na Spořilově, protáhl tehdy Honza obličej. Pochopila okamžitě, oč jde. Mám auto, usmála se na něho a okamžitě byla „ruka v kalhotkách“.

Taková byla Markéta, věčná, soběstačná, cílevědomá. Podezíral ji dokonce, že o závazky upřímně nestojí, že patří k tomu typu holek, které berou vztahy po mužsku, chtějí se pobavit a zapíchat si a víc nic, protože mají svoji práci, vydělávají prachy a sňatek a nedejbože

haranti by jim udělali škrt přes rozpočet. Takový postoj ho sice v nitru duše trochu štval, bylo v něm dost mužské ješitnosti, jenže rozum u něho vždycky převládá a dokázal držet city a citečky pod pokličkou. Právě proto to s ní vydržel tak dlouho.

Sáhl na horní desku skříňky s náradím a uchopil sluchátko bezdrátového telefonu panasonic, které tu leželo pěkně po ruce. Přístroj byl hluchý.

„Já pitomec,“ zabručel polohlasně.

Bezdrátové telefony jsou napájené přes trafo ze sítě. Jakmile Koukal vypne proud, jsou k ničemu.

Ve skříňce měl schovaný klasický telefon. Naštěstí ho nezahodil, když si koupil cordless. Ten je na elektrickém proudu nezávislý, napájí ho telefonní síť, takže funguje, i když proud vypadne. Ve skříňce byla tma, popadl tedy baterku, aby si dovnitř posvítil.

Baterka na tom byla stejně jako panasonic. Byla mrtvá.

„Jestli ten blbej telefon nebude taky fungovat, až ho najdu, vážně se naštvu,“ sdělil olpranu.

Po hmatu telefon našel, odnesl ho do vedlejší místnosti, odpojil kabel panasonicu ze zásuvky, zapnul klasickou teslu a přiložil sluchátko k uchu. Ticho, naprosté. Jako kdyby si přiložil k uchu borové poleno. Ze sluchátka nic nešumělo, nepraskalo, jako to bývá při poruchách sítě.

„Krucinál,“ komentoval. Zmocnil se ho neklid. Tohle by se kolu nemohlo stát, pomyslel si a málokdy měl takovou pravdu.

Proč se rozčiluješ, oslovil sám sebe. Protože blbec Koukal vyhodil pojistky v elektrárně a navíc odprásknul telefonní centrálu?

Bylo to divné. Honza Kryl býval vždycky klidšas. Věděl to o sobě a oceňoval to sám na sobě. Proč se teď chovám jako hysterka, jako Monika? divil se sám sobě.

Pomaličku otáčel hlavu k oknu. Uvědomil si, že se odtud ozývají nějaké divné zvuky.

1.5

Mlácení spratka Jindru Hřivnáče unavilo. Holka vypadala srandovně, jak byla uvázaná ke dřezu. V slabinách ho to nutkavě tlačilo. Mlácením holčičky se příjemně vzrušil a teď musel přetlak uvolnit.

Příklekl ke své opilé ženě, převalil ji na záda a nedbaje ospalého mumlání jí roztáhl nohy. Kriticky pohlédl na buclaté pohlaví, řídce

porostlé štětinatými chlupy, a na modřiny, jež jí pokrývaly v takřka souvislé ploše vnitřní stranu stehen.

„Taky hnusná, ale aspoň nejsi pochcaná jako ten smrad,“ řekl jí. Přilehl k ní a ulevil si. Potom mátožně vstal a všiml si, že se na něho děvčátko dívá. Ušetřil jí facku, pak prozkoumal několik láhví a objevil zbytek fernetu.

Doušek mu pozvedl náladu. Napadlo ho, že smrada potrestal už dost a mohl by ho od dřezu odvézat.

„Dobry, dobry,“ řekl. Nohy mu však podklesly a on se svalil na matrace vedle ženy, která hlučně chrápala ležíc na zádech s nohama rozhozenýma od sebe.

„Uhni, svině,“ kopl ji a usnul.

Probudilo ho drsné lomcování za rameno.

Napadlo ho, že je to Růža, jenže hned si uvědomil, že žena dál spí vedle něho, jen se převalila na bok.

Otočil se a spatřil nad sebou Pištu.

„Vstávej, táto, vole, kurva,“ budil ho Pišta. „Tam venku, kurva, pojď a nechrápej!“

Pišta byl feťák, který bejval o patro výš, stálice z měňavé party narkomanů, kteří se tu střídali. Bůhví proč si Jindru zvolil za zástupného otce.

Hlavu měl už vypatlanou a aida mu stříkala z očí. Jindra ho měl rád. Jak by ne, když mu říkal táto? Škoda, že jeho vlastní děti se mu takhle pěkně nepovedly!

Pišta nebyl nikdy na řeči. Narkotika mu už ochromila značnou část mozku a mluvení mu nešlo už tak pěkně jako dřív. Teď měl něco naléhavého na srdci.

Hubený chlápek v řídké nylonové bundě Jindru vyburcoval, donutil ho natáhnout si kalhoty a vlekl ho ven. Jindra se chabě bránil a naznačil, že by snad měli tu malou krysou odvézat od dřezu, ona začíná už modrat v ksichtě, svině, jenže venku se dělo něco důležitého, co nesneslo odklad.

Proklouzli úzkou uličkou mezi polorozbořenými domy Buďánek. Cestou je předběhla cikánská rodina Růžičků, otec s kloboukem na hlavě a nezjistitelný počet dětí. Zanádaovali si a po chvíli se ocitli na Plzeňské třídě, jedné z nejvýznamnějších výpadovek hlavního města.

To, co spatřili, bylo vskutku tak úžasné, že výmluvnost na chvíli ztratil i Jindra Hřivnáč.

1.6

Honza Kryl otevřel okno a vyklonil se ven.

Bubenská třída je jedna z nejdůležitějších dopravních tepen od té doby, kdy na nábřeží byla ukončena centrální pražská magistrála, navazující na dálnici D1 směrem na Brno a dál na Bratislavu a Vídeň, potažmo severním směrem na Olomouc, Ostravu a Krakov.

Inteligentní idioti, kteří setrvávají ve správě hlavního města nezávisle na vládnoucím režimu, dopustili, aby tento dopravní tah byl utnut a přerušen a rozveden buď vpravo na holešovické nábřeží, nebo rovně, Bubenskou třídou přes železniční šraňky a improvizovanou železnou lávku do labyrintu uliček.

Takto to funguje třetí desítku let, jistě z dobrých důvodů, protože každý sebevětší nesmysl a do očí bijící hovadina má logické příčiny, které inteligentní idioti dovedou vždycky tak pěkně vysvětlit.

Dopravní systém v blázinci v Bohnicích je organizován lépe.

Honza byl zvyklý na ocelovou lavinu automobilů, sunoucích se od časného rána do pozdního večera ulicí zamořenou výfukovými plyny jako plynová komora v Treblince.

Teď automobily stály.

Nejdříve ho napadlo, že někde vpředu došlo k havárii. Vzápětí hypotézu zavrhl. Zácpy jsou tu na denním pořádku, zpravidla v jednom směru, od mostu nebo k mostu. Tentokrát stojí oba směry. A co víc!

Auta mají zhasnuté motory.

Řidiči otevírali dveře vozů a vystupovali. Někteří odklápěli kapoty a nahlíželi dovnitř, nebo oslovovali jiné řidiče, něco jim povídali a rozkládali rukama.

To není možný, napadlo Honzu Kryla. U mě zhaslo světlo, přestala fungovat baterka a telefon je hluchej. Dejme tomu, že je to hodně pitomá náhoda. Jenže aby se v jednu jedinou chvíli zastavily všechny motory všech aut jedoucích po Bubenské ulici, to už je moc velká náhoda!

Podíval se na hodinky, quartzové seiko. Hodinky ukazovaly minutu po čtvrt na čtyři. A vteřinová ručička jim nešla.

1.7

Pražský primátor Jan Koukal seděl u svého psacího stolu a s nechtutí se díval na připravenou hromadu materiálů pro schůzi vedení Občanské demokratické strany.

Případaly mu trochu jako čtení problémů z jiného světa. Nehodlal je ani otevřít. Musel se denně zabývat problémy, o kterých se nedalo přednášet na konferencích v Davosu či Harvardově univerzitě. Hesla o liberalismu a individuální odpovědnosti svobodného jedince podle jeho názoru spíše lidi dráždila, než inspirovala, a podle toho taky dopadly volby v šestadevadesátém.

Zemanova rétorika měla odezvu v masách lidí nespokojených s drahotou, s pocitem bezmoci vůči aroganci byrokratického aparátu státní správy. Lidé mají starosti s bydlením a vysokou cenou potravin, dráždí je dopravní chaos a neopadávající vlna kriminality v nich vyvolává xenofobní nálady. Zeman všech těchto nálad využívá a v posledních volbách jak se patří bodoval. Výsledek? Nestabilita a mimořádné volby. Zeman je nejspíš vyhraje. Klausovo vedení strany je nepoučitelné.

Materiál, který Koukal právě studoval, podle jeho názoru pozici strany spíš dál oslabí, než aby jí pomohl. Vtom mu zhasla lampa na psacím stole a současně zhasla lampa na stropě kanceláře.

To je právě ono, pomyslel si Koukal. Zase výpadek proudu! Taková banalita dovede lidi pořádně naštvat. Podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři, ta nejhorší možná chvíle! Je pátek, sluníčko už tři dny pěkně svítí a lidi se těší na první opravdu jarní víkend. Záleží na tom, jak velký je to výpadek. Jestli zasáhl i tramvajovou síť, nastane několika-hodinová dopravní kalamita.

Zvedl telefon, aby zavolal tajemníka. Telefon byl však hluchý. Pak si uvědomil, že tu ještě něco nehraje: znovu se podíval na hodinky a přesvědčil se, že se jim zastavila vteřinová ručička.

Rozmrzele zavěsil sluchátko, vstal a vyšel do sekretariátu.

„Paní Balbínová, zjistěte mi, co se stalo,“ řekl sekretářce. Ta se skláněla nad notebookem na svém psacím stole.

„Přestal fungovat i notebook,“ řekla. Všiml si, že sluchátko jejího telefonu leží na desce stolu. Už se zřejmě pokoušela někomu zavolat.

„Je pátek,“ řekl. „Nešťastný den. Kdyby bylo třináctého, možná by přestala téct i voda.“

Hraným úsměvem se pokusila odměnit pokus o vtip.

„Notebook by měl fungovat,“ řekla. „Je v něm akumulátor.“

Měl by fungovat, ta ženská má pravdu. Telefon by měl fungovat a hodinky taky. Co se to sakra děje? Stalo se něco, co fyzikálně není prostě možné. Poplašné zvonky mu začaly zvonit v hlavě. Vzpomněl

si na epizodu ze studené války, kdy Rusové objevili způsob, jak ochromit silnou radiací energetické a spojové systémy protivníka. Co znamenalo to nepochopitelné selhání elektřiny? Je to důsledek zásahu nějaké zbraně?

„Notebook vám teď není nic platný,“ řekl a nervozita mu prosákla do hlasu. „Zavolejte inženýra Naskeho,“ dodal a vrátil se do pracovny. Dveře za sebou zavřel zbytečně hlučně. Přešel přes místnost a přistoupil k oknu. Venku stála auta. Řidiči z nich vystupovali a o něčem se dohadovali. Havárie? Ne, auta se vzájemně nedotýkala, jenom stála nějak divně, na místech, kde auta nikdy nestojí.

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte!“ řekl primátor.

Vešel inženýr Naske.

„Přestala fungovat elektrika,“ hlásil šéf technické správy. Pokývl směrem k oknu. „Přestaly pracovat motory automobilů. Vypadly telefony a nouzové osvětlení.“

Koukal nemusel mít vzdělání z matematicko-fyzikální fakulty, aby věděl, že to, čeho je svědkem, je fyzikálně nemožné. Jenže dnes už byla kariéra fyzika dávno utopená v minulosti. Je primátorem velkého města. O příčinách budou mudrovat jiní. On musí jednat.

Zamířil ke dveřím. S Naskem v patách vyšel na chodbu. Byla plná lidí. Převládalo tu rozčilené ženské štěbetání, spíš kdákání. Zaslechl úryvek věty o lidech ve výtahu. Jak jinak, při výpadku elektřiky vždycky někdo uvízne ve výtahu. A potom v Blesku budou vtipy toho typu, jako že technici vyprošťovali muže a ženy z výtahu a ptali se: „Jsou tu nějaké děti?“

„Ne,“ zní odpověď. „Sotva jsme se stačili seznámit.“

Primátor zamířil schodištěm dolů. Padla na něho tíseň. Měl pocit, že se budova na něho může každou chvilku zřítit. Ve výtahové bráně potkal svého řidiče pana Pulkrábka.

„Je to divný, pane primátore,“ hlásil řidič. „Šťáva vyschla.“

Primátor jen zavrčel.

Vyšli před budovu. Vrátný tam rozmlouval s nějakými muži, mezi nimiž stáli i strážníci přidělení k ochraně radnice.

„Všem najednou se to stalo! Zhasly motory, všem naráz.“

Na Mariánském náměstí byla slyšet jen ozvěna vzdálených lidských hlasů, ze zvukového pozadí zmizel obvyklý hukot automobilových motorů.

Primátor se rozhlédl a spatřil messengera na kole, který se proplétal mezi auty nešikovně rozesetými po vozovce. Mladík ho zahlédl a poznal. Prudce zabrzdil, až přivedl lehký stroj do smyku, znovu zabral a přistál prvním muži města před špičkami.

„Co se děje?“ pravil primátor přísně.

„Všechno stojí, pane Koukal,“ hlásil cyklista poněkud rozjařeně.
„Všechny auta. Všude!“

„A co tramvaje?“

„Beru to Starým Městem... Tramvaje jsem neviděl.“

„Jedte se podívat na nábřeží.“

„Jenže já vezu obálku do Senovážný...“ zaprotestoval messenger.

„Berte to jako příkaz!“ houkl na něho primátor.

Messenger chvílku přemýšlel. Obálku dovezeš za každou cenu a v nejkratší možné době, to je základ jeho víry. A pracuje pro soukromou firmu. Nějakej primátor mu může být ukradenej. Patřil už ke generaci, která sice sdílí nedůvěru, ba nenávisť k úředníkům s generacemi staršími, jenže už vyrostl ve svobodném prostředí a nebojí se jich.

„Nejdou telefony,“ řekl Naske messengerovi naléhavě. „Potřebujeme informace.“

„Dobře,“ řekl messenger. To byla jiná řeč!

Vzápětí kličkoval mezi stojícími vozy do Platnéřské ulice.

„Ještě štěstí, že se to nestalo v noci,“ podotkl Naske.

„No ano, štěstí,“ přikývl Koukal. Tak je to vždycky, uvažoval. Jakmile je malér, lidi se utěšují, že mohli dopadnout hůř.

Co dál? Jestliže nastal absolutní výpadek proudu – odmítal o té anomálii uvažovat jinak než jako o výpadku – doslova tisíce lidí jsou v nebezpečí života, a jistě už teď jsou stovky mrtvých a raněných. Je třeba zorganizovat lékařskou pomoc.

Co dál? Bezpečnost města. Zásobování. A to vše bez pomoci telefonu.

Z úvah ho vyrušil křik. Zběsilou rychlostí sem běžel hlouček lidí. V čele mladík v opraných džínách a červené nepromokavé bundě, těsně za ním chlápek v modrém pracovním plášti s rukama přitištěnými k hrudi, následovaný skupinkou zřejmě rozjařených mládenců. Jeden ze strážníků vyběhl mladíkovi vstříc a nacvičeným hmatem ho strhl k zemi. Mládenec rozhodil ruce a po vozovce se rozsypaly bankovky.

„Kradl u Rotta,“ neslo se davem, který se okamžitě za ležícím uprchlíkem uzavřel. „Zhaslo tam světlo a on v tu chvíli hrábnul do pokladny!“

„Pane primátore!“ uslyšel Koukal za sebou mladý udýchaný hlas. Otočil se. Messenger tu byl zpátky, pobledlý v obličejí. „Je to... strašný.“

„Tramvaje nejedou?“

„Nabouraly se!“

Primátorovi se kupodivu na okamžik ulevilo. Zdálo se mu, že toto je vysvětlení výpadku proudu. Havárie tramvaje s následným výpadkem proudu, ano, tak to bylo...

Nesmysl... Racionálně uvažující část jeho osobnosti okřikla človíčka, který dříme v každém z nás, tu úpěnlivou bytost, která sahá po stéblu naděje, když se topí. Havárie není příčina, to je následek. Chlapec pokračoval ve výkladu: „U Karlova mostu je to děsný... Tramvaje tam najely do aut... Jsou tam mrtví, jedno auto hoří...“

Zajištění ochrany pořádku a lékařská pomoc, pomyslí si. Mimořádný stav... jako při zemětřesení. Ano, budu postupovat jako při živelné pohromě.

„Jedna tramvaj se zaklínila do průjezdu u Karlových lázní, další na ni najela. A když jsem jel zpátky, viděl jsem další nabouranou tramvaj na Palachově náměstí!“

Primátor chvíli přemýšlel. Telefony nefungují. Nejdřív musím mít spojení.

„Poslyš, chlapče. Jak se jmenuješ?“

„Říha Viktor,“ řekl messenger.

„Teď se sebereš a doručíš svou obálku. Říkal jsi, že do Senovážné ulice?“

„Ano, pane primátore.“ Teď už byl ochoten komunikovat.

„Dobře. Pojedeš do Senovážné, doručíš obálku a pak se vrátíš sem. Budeš dnes jezdit pro radnici.“

„Zaplatíte to, pane?“ řekl chlapec spěšně.

„Vystavím ti písemnou objednávku,“ ušklíbl se primátor nad projevem důvěry ve správu města. „Ze Senovážné pojedeš na náměstí Republiky, po Revoluční na nábřeží a pak sem. Podáš mi situační zprávu. Jakmile potkáš další messengery, všechny pošleš sem. Rozumíš?“

„Ano, pane primátore.“